

Alešův smolný den

Na lavičce v parku si Aleš a Břetislav povšimli mladého muže, který od nějaké ženy přebíral silný svazek pětitisícikorunových bankovek a dával si je do tašky. Aleš s Břetislavem se shodli, že jde rozhodně o částku převyšující 500 tisíc korun. Později bylo zjištěno, že jejich odhad byl zcela správný. Břetislav poradil Alešovi, aby muže sledoval a na příhodném místě mu tašku s bankovkami nečekaně vytrhl z ruky, sebral z ní svazek bankovek a „vzal nohy na ramena“.

Alešovi se Břetislavův nápad zalíbil a vydal se za mladým mužem parkem. Rozhodl se však, že se bankovek zmocní jinak. Sebral na zemi ležící silný klacek s tím, že muže udeří do kolena, čímž mu znemožní pronásledování, a bankovky mu z tašky snadno sebere. Uvědomoval si sice, že by tím muže mohl zmrzačit, ale spoléhal se na to, že jednak muže neudeří příliš silně, ale spíše do bolestivého místa, a jednak že mladý muž „má mladé kosti a ty něco vydrží“. Jak si usmyslel, tak i učinil. Po úderu klackem mladý muž tašku upustil a svíjel se bolestí na zemi. Aleš z tašky vyňal svazek bankovek, tašku odhodil na zem a utekl. Zranění mladého muže naštěstí nebylo vážné. Utrpěl pouze bolestivé zhmožděniny, ale kolenní kloub nebyl poškozen. Po pěti dnech již žádné následky napadení nepocíťoval.

Jaké však bylo Alešovo překvapení, když po příchodu do svého bytu zjistil, že všechny bankovky jsou jen bezcennými padělkami. S padělanými bankovkami rozhodně nechtěl mít nic společného, a proto je hned vyhodil do kontejneru na odpad, který stál na ulici. Předpokládal, že obsah kontejneru skončí ve spalovně. Později bylo zjištěno, že pětitisícikorunové bankovky byly určeny jako rekvizita pro televizní dokument ze života českých důchodců.

Břetislava, který nevěděl, že bankovky byly padělané, druhého dne napadlo, že by si od Aleše zasloužil „provizi“. Na telefonním záznamníku mu proto zanechal vzkaz, aby mu dal alespoň deset procent z kořisti, jinak že ho anonymně udá policii jako pachatele přepadení, „policie si ho podá a Aleš skončí v kriminále“. Aleš si vzkaz vyslechl, ale nereagoval na něj a ani Břetislav svoji pohrůžku nesplnil.

Otázky

1. Jak právně posoudíme jednání Aleše ? Odůvodněte.
2. Jak právně posoudíme jednání Břetislava ? Odůvodněte.

3. Dvě vyhozené padělané pětistovkové bankovky našel na dně kontejneru Cyril, bývalý pokladník v bance, propuštěný pro problémy s alkoholem na pracovišti. Poznal, že jde o padělky a těšil se, jak za nalezené padělané bankovky pořídí v restauraci U koně hostinu pro sebe a své kamarády a oběma bankovkami tam zaplatil útratu. Jak právně posoudíme jednání Cyrila? Odůvodněte.
4. Hostinský Dalibor, kterému byla placena útrata padělanými bankovkami, poznal svůj omyl až když počítal tržbu. Vzpomenul si, kdo mu padělanými bankovkami platil, ale ze soucitu k Cyrilovi nikomu nic nehlásil a bankovky si ponechal. Jaké trestněprávní posouzení jednání Dalibora by přicházelo v úvahu? Odůvodněte.
5. Již v přípravném řízení uložil státní zástupce Cyrilovi předběžné opatření, podle kterého bylo obviněnému po dobu tří měsíců zakázáno jakýmkoliv způsobem kontaktovat a vyhledávat svědky, neboť zde existovala důvodná obava, že bude svědky ovlivňovat. Byl postup státního zástupce v souladu se zákonem? Odůvodněte.
6. Předpokládejme, že proti Alešovi bylo od počátku vedeno řízení proti uprchlému, neboť se skrýval na neznámém místě. Po doručení obžaloby předseda senátu ze spisu zjistil, že ačkoliv se trestní řízení proti obviněnému Alešovi od počátku vedlo jako řízení proti uprchlému a nikdo Alešovi obhájce nezvolil, byl mu obhájce ustanoven až po skončení vyšetřování. Jak bude soud v řízení dále postupovat? Odůvodněte.
7. Proti Alešovi bylo vedeno řízení proti uprchlému. Za půl roku po právní moci odsuzujícího rozsudku byl Aleš vypátrán a byl dodán do výkonu trestu odnětí svobody. Následujícího dne mu byl doručen pravomocný odsuzující rozsudek. Za čtyři dny nato byl soudu, který rozhodoval v prvním stupni, doručen Alešův dopis, označený jako „odvolání“, ve kterém se domáhal „nového procesu“. Jak soud o jeho podání rozhodne? Odůvodněte.

Poznámka:

1. U všech závěrů obsažených v odpovědích týkajících se subsumpcí případu pod zákonné ustanovení musí být ustanovení přesně citováno (nejen jeho název, ale i číslo paragrafu, odstavce, písmeno, alinea).
2. Při subsumpci musí být provedena konfrontace požadavků obsažených v zákonném ustanovení se skutkovým zjištěním (podobně jako to činí soud ve výroku rozsudku).
3. Závěry obsažené v odpovědích musí být náležitě odůvodněny (např. třeba uvést, proč třeba určité jednání posuzovat jako účastenství ve formě návodu a nikoli jako spolupachatelství).

ALEŠŮV SMOLNÝ DEN

Řešení

①

Aleš spáchal pokus zločinu loupeže podle § 21 odst. 1, § 173 odst. 1, 2 písm. c) TZ.

Aleš udeřil mladého muže klackem do kolena, aby mu mohl bez obav z pronásledování vzít z tašky svazek pětistícikorunových bankovek. Úder klackem do kolena je použití síly proti člověku s cílem překonat očekávaný odpor, tedy „násilí“.

Aleš jednal v úmyslu těmito bankovkami vyřešit svoji „neutěšenou finanční situaci“, tedy nakládat s nimi jako jejich vlastníky, tj. v úmyslu „přisvojit si cizí věc“.

Použití násilí v úmyslu přisvojit si cizí věc naplňuje zákonné znaky trestného činu loupeže podle § 173 odst. 1 TZ.

Aleš se domníval, že hodnota bankovek je nejméně 500.000 Kč. To představuje podle § 138 odst. 1, 2 TZ značnou hodnotu a jejich odnětím by byla způsobena „značná škoda“.

Způsobení značné škody při trestném činu loupeže naplňuje zákonné znaky trestného činu loupeže podle § 173 odst. 2 písm. c) TZ.

Aleš použil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a způsobit takovým činem značnou škodu, tedy již vykonal jednání, které naplňuje objektivní stránku skutkové podstaty trestného činu loupeže v úmyslu značnou škodu způsobit (tj. v úmyslu čin dokonat), avšak vzhledem k tomu, že se jednalo o bezcenné padělky, ke způsobení značné škody (tj. k dokonání) nedošlo. Jde proto o jednání bezprostředně směřující k dokonání ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 TZ o pokusu.

Loupež podle § 173 odst. 2 TZ je trestným činem úmyslným (§ 13 odst. 2 TZ) a zákon na něj stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí převyšující pět let. Podle § 14 odst. 2, 3 TZ se proto jedná o zločin.

Aleš tedy:

- proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, které bezprostředně směřovalo ke způsobení značné škody v úmyslu takovou škodu způsobit, avšak ke způsobení značné škody (tj. k dokonání činu) nedošlo.

Protože Aleš v době, kdy se bankovek zmocňoval, nevěděl, že bankovky jsou pouhými padělkami, resp. nechtěl s nimi mít nic společného a ihned je vyhodil do kontejneru, nelze jeho jednání posoudit též jako trestný čin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 1 TZ (opatření padělaných peněz, resp. přechovávání padělaných peněz).

Aleš chtěl bankovkami vyřešit svoji finanční situaci, tedy zjevně jimi chtěl platit. Protože ale nevěděl, že jde o padělané bankovky, neměl úmysl způsobit jinému škodu, a proto nelze jeho jednání posoudit jako přípravu podvodu podle § 20 odst. 1, § 209 odst. 1, 4 písm. d) TZ, která by ostatně nebyla trestná.

Nejde o jednočinný souběh s pokusem trestného činu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 146 odst. 1 TZ, protože újma (tzv. lehká) na zdraví je již zahrnuta ve skutkové podstatě trestného činu loupeže (tzv. konzumpce předpokládaná zákonem). Se způsobením těžké újmy na zdraví pak Aleš nebyl ani srozuměn, neboť se spoléhal, že ji nezpůsobí (muže nechtěl udeřit příliš silně, resp. se spoléhal, že „má mladé kosti a ty něco vydrží“).

②

Břetislav se dopustil účastenství ve formě návodu k pokusu zločinu krádeže podle § 24 odst. 1 písm. b), § 21 odst. 1, § 205 odst. 1 písm. a), d), odst. 4 písm. c) TZ ve vícečinném souběhu s přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 TZ.

Břetislav vzbudil v Alešovi rozhodnutí vytrhnout mladému muži z ruky tašku s bankovkami, vzít z ní bankovky a s bankovkami utéci. Podle představy Břetislava měl Aleš těmito bankovkami vyřešit svoji „neutěšenou finanční situaci“, tedy měl s nimi nakládat jako jejich vlastník (tj. měl si je „přisvojit“).

Nečekané vytržení věci z ruky poškozeného není použití fyzické síly, které by směřovalo k překonání odporu, nejde proto o násilné jednání. (*Srov. rozh. č. 19/1972 Sb. rozh. tr.*) Zmocnění se cizí věci v úmyslu si ji přisvojit naplňuje zákonné znaky trestného činu krádeže podle § 205 TZ.

Aleš měl bankovky vzít z tašky, kterou mladý muž držel v ruce, čin měl tedy spáchat na věci, kterou má poškozený při sobě ve smyslu § 205 odst. 1 písm. d) TZ.

Břetislavem předpokládaná hodnota bankovek (nejméně 500.000 Kč) je „značnou hodnotou“ ve smyslu § 138 odst. 1, 2 TZ, a tedy i hodnotou „nikoliv nepatrnou“ ve smyslu tohoto ustanovení. Činem měla být způsobena škoda značná ve smyslu § 205 odst. 4 písm. c) TZ (ve které je logicky obsažena i „škoda nikoliv nepatrná ve smyslu § 205 odst. 1 písm. a) TZ).

Vzbuzování rozhodnutí v jiné osobě spáchat trestný čin je návodem podle § 24 odst. 1 písm. b) TZ.

Aleš se bankovek zmocnil, ale vzhledem k tomu, že se jednalo o bankovky padělané, zamýšlená škoda způsobena nebyla, a proto čin třeba z tohoto důvodu posoudit pouze jako pokus ve smyslu § 21 odst. 1 TZ ve vztahu k ustanovení § 205 odst. 4 písm. c) TZ.

Aleš se sice záhy rozhodl, že ke zmocnění bankovek použije násilí, tedy že spáchá nikoliv méně závažný trestný čin krádeže podle § 205 TZ, ale závažnější trestný čin loupeže podle § 173 TZ (k tomu viz řešení první otázky), avšak jednání záležející ve zmocnění se cizí věci (jinak naplňující zákonné znaky trestného činu krádeže podle § 205 TZ) je zahrnuto v jednání záležejícím v použití násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci (naplňujícím zákonné znaky trestného činu loupeže podle § 173 TZ). Podmínka tzv. akcesority účastenství (obsažená v větě § 24 odst. 1 TZ) byla proto splněna.

Krádež podle § 205 odst. 4 TZ je trestným činem úmyslným (§ 13 odst. 2 TZ) a zákon na něj stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí převyšující pět let. Podle § 14 odst. 2, 3 TZ se proto jedná o zločin.

Břetislav zanechal Alešovi na záznamníku telefonu vzkaz, že pokud mu nedá „provizi“ ve výši deseti procent z kořisti, udá ho policii jako pachatele přepadení a „ta si ho podá a skončí v kriminále“. Pohrůžka podání trestního oznámení, trestního stíhání a následného uvěznění je pohrůžkou „jiné těžké újmy“.

Břetislav zamýšlel svojí pohrůžkou přimět Aleše, aby mu dal „provizi z kořisti“, tedy aby něco konal. Aleš si vzkaz na záznamníku vyslechl, tedy pohrůžka došla adresáta. Břetislavovo jednání tak naplňovalo zákonné znaky trestného činu vydírání podle § 175 odst. 1 TZ.

Vydírání podle § 175 odst. 1 TZ je trestným činem úmyslným (§ 13 odst. 2 TZ) a zákon na něj stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí nepřevyšující pět let. Podle § 14 odst. 2 TZ se proto jedná o přečin.

Skutek je souhrnem všech vnějších projevů pachatelovy vůle (souhrn jednání pachatele), které jsou příčinou následku významného z hlediska trestního práva, pokud jsou zahrnuty zaviněním. Břetislav měl nejprve vůli vyvolat v Alešovi rozhodnutí zmocnit se bankovek, které v tašce nesl mladý muž, a tuto vůli projevil tím, že Aleše k tomuto činu navedl. Teprve poté pojal vůli pohrůzkou přimět Aleše, aby mu dal podíl na kořisti a tuto vůli projevil tím, že Alešovi zanechal na záznamníku výhrůžný vzkaz. Jedná se proto o dva samostatné skutky.

Oba skutky byly spáchány dříve, než byl za některý z nich vyhlášen odsuzující rozsudek nebo doručen trestní příkaz (srov. § 43 odst. 2 TZ). Jedná se proto o vícečinný souběh.

Břetislav tedy ve vícečinném souběhu:

- jednak vzbudil v jiném rozhodnutí, aby si присvoжил cizí věc tím, že se jí zmocní, aby čin spáchal na věci, kterou má jiný při sobě, a aby takovým činem způsobil značnou škodu (tj. aby spáchal trestný čin) a ten vykonal jednání bezprostředně směřující k dokonání činu v úmyslu takový čin dokonat, přičemž k dokonání nedošlo (tj. o takový čin se pokusil),
- jiného pohrůzkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal.

③

Cyril se dopustil zločinu padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 alinea druhá TZ v jednočinném souběhu s přečinem podvodu podle § 209 odst. 1 TZ.

Cyril našel na dně kontejneru dvě padělané pětistícikorunové bankovky, rozeznal, že se jedná o padělky a rozhodl se jimi zaplatit v restauraci útratu, což také učinil. Tedy padělané peníze udal jako pravé, čímž spáchal trestný čin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 alinea druhá TZ. (Pro naplnění zákonného znaku „udá jako pravé“ postačí jakékoliv pachatelovo odevzdání padělaných peněz jiné osobě jako pravých, není rozhodné, jakým způsobem naloží s padělanými penězi jejich nabyvatel – rozh. č. 58/1978 Sb. rozh. tr.).

Padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 TZ je trestným činem úmyslným (§ 13 odst. 2 TZ) a zákon na něj stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí převyšující pět let. Podle § 14 odst. 2, 3 TZ se proto jedná o zločin.

Cyril udáním padělaných bankovek za pravé uvedl hostinského Dalibora v omyl. Současně zaplacením prodaného zboží tak Daliborovi způsobil majetkovou škodu (hostinský za prodané zboží neobdržel odpovídající peněžní ekvivalent). Částka 10.000 Kč představuje podle § 138 odst. 1 TZ škodu nikoliv nepatrnou. Tedy Cyril se obohatil tím, že Dalibora uvedl v omyl a způsobil tak Daliborovi škodu nikoliv nepatrnou, čímž spáchal trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1 TZ.

Podvod podle § 209 odst. 1 TZ je trestným činem úmyslným (§ 13 odst. 2 TZ) a zákon na něj stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí nepřevyšující pět let. Podle § 14 odst. 2 TZ se proto jedná o přečin.

Skutek je souhrnem všech vnějších projevů pachatelovy vůle (souhrn jednání pachatele), které jsou příčinou následku významného z hlediska trestního práva, pokud jsou zahrnuty zaviněním. Břetislav měl od počátku vůli jak zaplatit Daliborovi padělanými bankovkami, tak uvést Dalibora v omyl a způsobit mu tak majetkovou škodu, a tuto vůli projevil tím, že předstíral pravost bankovek a zaplatil jimi za prodané zboží. Jde proto o projevy téže vůle. Jedná se proto o jeden skutek, jímž byly spáchány dva trestné činy, tedy o jednočinný souběh.

Břetislav tedy v jednočinném souběhu:

- jednak padělané peníze udal jako pravé,
- jednak sebe obohatil tím, že jiného uvedl v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou.

④

Hostinský Dalibor spáchal přečin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 1 TZ.

Hostinský Dalibor při přepočítávání tržby seznal, že mu Cyril zaplatil padělanými bankovkami. Nikomu však nic nehlásil a padělané bankovky si ponechal.

Ponechání si (uchování) padělaných peněz ve své dispozici (byť i bez úmyslu udat je jako pravé), o kterých nabyvatel ví, že jsou padělané a které nezničí nebo neodevzdá příslušným orgánům, naplňuje zákonný znak „přechovávání“ ve smyslu ustanovení § 233 odst. 1 TZ o trestném činu padělání a pozměnění peněz.

Padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 1 TZ je trestným činem úmyslným (§ 13 odst. 2 TZ) a zákon na něj stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí nepřevyšující pět let. Podle § 14 odst. 2 TZ se proto jedná o přečin.

Dalibor tedy přechovával padělané peníze.

Jednočinný souběh s přečinem neoznámení trestného činu podle § 366 odst. 1 TZ spočívající v tom, že Dalibor neoznámil Cyrilův trestný čin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 TZ by byl vyloučen z důvodu § 366 odst. 2 TZ, protože pokud by Dalibor oznámil, že mu Cyril platil padělanými bankovkami, které si Dalibor ponechal (tj. které přechovává), vystavil by se tím sám nebezpečí trestního stíhání pro vlastní trestný čin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 1 TZ.

Na právní posouzení by nemělo vliv, pokud by si Dalibor padělané bankovky ponechal v úmyslu udat je jako pravé, avšak o jejich udání by se dosud nepokusil, protože příprava k trestnému činu padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 TZ ani k trestnému činu podvodu podle § 209 odst. 1 TZ není trestná, neboť by se nejednalo o zvlášť závažný zločin (§ 14 odst. 3 TZ).

Pokud by si Dalibor padělané peníze „ponechal“ jen na velmi krátkou dobu a následně je zničil nebo odevzdal příslušným orgánům (tedy nebyl by naplněn zákonný znak „přechovávání“), a pokud si byl současně vědom možnosti, že bezdomovec Cyril byl přinejmenším srozuměn s tím, že platí padělanými bankovkami (a současně mu nebyla známa žádná konkrétní a reálná skutečnost, která by takovou možnost vyvracela), mohlo by se podle okolností jednat o přečin neoznámení trestného činu podle § 366 odst. 1 TZ.

Pokud by za shora uvedeného předpokladu tak Dalibor učinil v úmyslu (i nepřímém) pomoci Cyrilovi, aby se vyhnul trestnímu stíhání pro trestný čin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 alinea druhá TZ, mohl Dalibor spáchat přečin nadržování podle § 366 odst. 1 TZ. Pak by se již nejednalo o souběh s přečinem neoznámení trestného činu podle § 368 odst. 1 TZ, neboť přečin neoznámení trestného činu podle § 368 odst. 1 TZ je subsidiární k přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 TZ.

⑤

Postup státního zástupce byl v rozporu s ustanovením § 88b a § 88n odst. 1 TŘ.

Státní zástupce uložil obviněnému předběžné opatření zákazu styku s určitými osobami podle § 88d TŘ. O uložení tohoto předběžného opatření rozhoduje předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce (§ 88m odst. 2 TŘ).

Rozhodnutí státního zástupce však vykazuje několik vad:

Předně předběžné opatření bylo uloženo v rozporu s jeho účelem, který vyplývá z ustanovení § 88b odst. 2 TŘ. Předběžná opatření totiž lze uložit pouze z důvodů, které odpovídají důvodům tzv. předstižné vazby (srov. § 67 písm. c/ TŘ), tj. v případě, že z jednání obviněného nebo dalších konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava, že bude opakovat trestnou činnost, při níž je stíhán, dokoná trestný čin, o který se pokusil, nebo vykoná trestný čin, který připravoval nebo kterým hrozil (viz § 88b odst. 2 TŘ). Předběžná opatření nelze obviněnému ukládat z důvodu obavy, že bude působit na dosud nevyslechnuté svědky nebo spoluobviněné nebo jinak mařit objasňování skutečností závažných pro trestní stíhání (§ 88b odst. 2 TŘ a contrario, k tomu srov. § 67 písm. b/ TŘ).

Kromě toho je vadné časové určení trvání předběžného opatření. Předběžná opatření se neukládají na dobu určitou, ale trvají, dokud to vyžaduje jejich účel, nejdéle však do právní moci rozsudku nebo jiného rozhodnutí, jímž se řízení končí (§ 88n odst. 1 TŘ). Více k trvání předběžných opatření viz § 88n TŘ.

Konečně vymezení osob, jejichž kontaktování a vyhledávání je obviněnému zakázáno (§ 88d odst. 1 TŘ) musí být určité a konkrétní. Nestačí obecné označení „svědky“.

⑥

Předseda senátu nařídí předběžné projednání obžaloby z důvodu § 186 písm. e) TŘ a senát v předběžném projednání obžaloby rozhodne o vrácení věci státnímu zástupci k došetření podle § 188 odst. 1 písm. e) TŘ.

Podle § 36 odst. 1 písm. c) TŘ musí mít obviněný v řízení proti uprchlému obhájce již v přípravném řízení. Obdobně z ustanovení § 304 TŘ vyplývá, že v řízení proti uprchlému musí mít obviněný vždy obhájce, který má stejná práva jako obviněný.

Tuto vadu přípravného řízení nelze napravit v řízení před soudem, protože obhájci obviněného bylo znemožněno účastnit se úkonů přípravného řízení (§ 165 TŘ) a vykonávat v přípravném řízení svá práva a povinnosti (§ 41 odst. 1, 2 TŘ). Jedná se proto o závažnou procesní vadu.

Podle § 186 písm. e) TŘ předseda senátu nařídí předběžné projednání obžaloby, jestliže přípravné řízení nebylo provedeno podle zákona, neboť v něm byly závažným způsobem porušeny procesní předpisy, zejména zajišťující právo obhajoby, a takové porušení procesních předpisů nelze napravit v řízení před soudem.

Podle § 188 odst. 1 písm. e) TŘ po předběžném projednání obžaloby soud vrátí věc státnímu zástupci k došetření, je-li toho třeba k odstranění závažných procesních vad přípravného řízení, které nelze napravit v řízení před soudem.

⑦

Soud podle § 306a odst. 2 TŘ rozsudek zruší a hlavní líčení provede znovu.

Podle § 59 odst. 1 TŘ se podání posuzuje vždy podle svého obsahu, i když je nesprávně označeno. Jakkoliv Aleš své podání označil jako „odvolání“, z jeho obsahu je zcela zřejmé, že se domáhá „nového procesu“.

Podle § 306a odst. 2 TŘ skončilo-li řízení proti uprchlému pravomocným odsuzujícím rozsudkem a poté pominuly důvody, pro které se řízení proti uprchlému vedlo (byl vypátrán pobyt odsouzeného), na návrh odsouzeného, podaný do osmi dnů od doručení rozsudku soud prvního stupně takový rozsudek zruší a hlavní líčení se provede znovu (v rozsahu uvedeném v odstavci prvním).

Aleš svoji žádost o „nový proces“ podal čtyři dny poté, co mu byl pravomocný odsuzující rozsudek doručen, tedy v osmidenní lhůtě podle § 306a odst. 2 TŘ.

Soud prvního stupně proto podle § 306a odst. 2 TŘ odsuzující rozsudek zruší a v rozsahu uvedeném v § 306a odst. 1 TŘ provede hlavní líčení znovu.

(Po zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku soud současně nařídí propuštění obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody, rozhodne o vazbě obžalovaného a o jeho převedení z výkonu trestu odnětí svobody do výkonu vazby.)

* * *